

Kulcslyukon keresztül

Aranymisét mutat be Lőrincz Sándor atya

Bognár Attila

Ötven év. Ilyenkor minden pap az első szeretetre gondol, ami a hivatás kezdete...

50 éves szentelési évfordulóra készülünk, ha valahol nem nehéz, akkor ebben a templomban nem nehéz a hivatásomról szólni, ahol édesanyám imádkozta ki az én papi hivatásomat. A keszüiek és a környékeliek a Jézus Szíve búcsú alkalmából ide zárandókoltak. Amikor a felvételi kérelmembe, mivel túljelentkezés volt, édesanyám beleíratta, hogy pap akarok lenni, és amikor megmondta ezt, akkor teljes erőmből tiltakoztam. Édesanyám, mint ha most is hallanám azt mondta: Ha te egyszer elmész abba a templomba, akkor soha nem fogod azt mondani, hogy nem akarsz pap lenni. És igaza lett. Elsőpéntek volt. Az unokatestvéremmel behoztam a felvételi kérvényt, akkor én még nem tudtam, de most már tudom mi történt: a Jó Isten szeretete itt fogott meg, elirányított a papi hivatás felé.

A család, a tanulmányok...

Mélyen vallásos, egyszerű falusi családban nőttem fel. Édesapám három éves volt, amikor elveszítette édesapját, árván nevelődtek fel. Tradíció volt a családban, hogy mindenki előénekes volt az asszonyok részéről, dédnagyanymat még most is emlegetik a Mária énekeiről. Első kistestvérem kéthetes korában, torokgyítként halt meg váratlanul és harangszentelés napján temették. Ez is biztosan hozzájárzott, hogy a család mélyebben vallásos lett. Édesapámnak köszönhetem az életet és a vidámságot. Harmadik gyereként születtem. A mi házunk előtt nem ment el senki, hogy be ne köszönt volna, vagy az édesapám ne mókázott volna, mindig volt egy-egy kedves szava. A legnehezebb időben is megőrizte azt az örömet, ami a szívéből fakadt. A vidámság, az öröm, az

ének, a móka átsegít minket a bajokon. Gyerekkorom élményei közül féltve őrzött kincsként a keszüi téli szentségimádást őrzöm. És nagyon szerettem a búcsújáró helyeket: Havihegy, Máriagyúd mellett még meg kell említenem Máriakéméndet, Magyaregregyét is. Átszövik az egész pécsi egyházmegyét ezek az ősi imádságos zárandók helyek. A sokszor lekicsinyelt népi áhítat, amelynek a lényege, hogy Máriával együtt járjuk az élet útját és hogy életünk útja végén álljon mellettünk az, aki legtöbbet tud segíteni nekünk.

Sajnos a jezsuita gimnáziumot megszakította az államosítás. Utána kerültünk tovább és én magammal vittem ezt a lelkeséget, amit otthon, a drága szülőktől kaptam, és soha nem szégyelltem. Érettségi után az a kitüntetés ért, hogy felvettek a bölcsészkarra Budapestre. 1953 irtunk. Vissza mondtam és itt Pécsen kezdtem el a templom szomszédságában. Minden nap szentmisén vettem részt. Első évet befejeztem, megköszöntem a nevelést és jelentkeztem a teológiára és így kerültem Budapestre a központi szemináriumba.

Teológiai évek, az a bizonyos titkos szentelés és a várva várt dispozició(k) és az emberközelség karizmája

A teológia öt boldog év volt, amire hálafeleként emlékszem vissza. Megmaradt bennem a Szűzanya szeretete, 1958. szeptember 15-én fogantatásának ünnepén nagy nehezen Grósz József érsek úr felszentelt bennünket, mert akkor már mentek a különböző próbálkozások velünk, hazaküldtek bennünket, megszakadt a tanév. Itthon nem tudtak mit kezdeni velünk, mint felszentelt diakónusokkal, kántorkodtam Győrben, székesfehérvári egyházmegyében, közben 1960. április 2-án felszentelték bennünket. Tíz kemény év következett, hiszen nem kaptunk dispoziációt. Kántorkodtam Magyarakeszin,

szerencsém volt, mert Fricsey volt az elődöm és megszokták, hogy hol harangoztam, hol beteghez mentem, hol prédikáltam, hol söpörtem, és ma is hálás az a közösség, ahova szívesen visszajárok. Onnan kerültem Siklósra kántorkodni., azután a székesegyházi plébániára, 1969. Mária neve napján kaptam az első dispoziációt Simontornyára. Itt öt hónapig voltam. A filiákba gyalog kellett kijárni. Az egyik legszebb élményem volt: elindultam Szenteste, az egyik helyről, ahol elmondtam az éjféle szentmisét Vámszóllóhegyen, ott megaludtam, reggel indultam a másik helyre és a mentőautó utolért és azt kérdezték tőlem: Fitaember, hova megy? És én mondtam, hogy Simontornyára. Amikor beértünk a faluba, azt kérdezték, hogy hol tegyenek le? Mondtam a templom előtt, mert a simontornyai káplán vagyok. Simontornya után Bóly következett. Másfél boldog évig szolgáltam. Rengeteg hittanóra volt. Majd váratlanul vissza helyeztek Pincehelyre. Magam sem értettem ennek a helyezésnek az okát. Jöttek a környékbeli kollégák és kérdezték, hogy mit csináltál, hogy ide kerültél? Mélyen katolikus közösség. Az alsó tagozatokban szinte minden gyerek hittanos volt. Márton-napi nagy szentségimádást tartottunk a gyerekekkel. Pincehelyről egészen váratlanul kerültem át, mint fiatal titán a Jézus Szíve plébániára. 1972-től írtak akkor. Sohasem feledem el, a diákmise akkor is „sláger” volt itt a Piuszban, száz-százhusz gyerek a diákmisén! Ami külön örömet jelentett nekem már akkor is. A 400 ágyas kórház létezett akkor még és szabad bejárás volt, nyugodtan lehetett a betegetek ellátni. Hívtak bennünket és ez egy külön feladata volt az itteni káplánnak.

Nagy hálafeleként tartozom a Jó Isten után a Szűzanyának. Nagyon nehéz, összetört állapotban kerültem ide a Piusz templomba, a bátyám tragikus

halála után. Boldogult Bán Endrének köszönhetem, aki akkor a plébános volt. Lourd-i kilenceddel kezdődött az itteni pályafutásom. Ennek a jegyében igyekeztem a szenvedést nem elfelejteni és úgy oda állni azokhoz. A 18 év alatt hány haldoklót indítottam el a három kórházban, hány beteget vizsgáltam meg, hány tragikus baleset, pont a bátyám halála kapcsán merítve az erőt, tudtam oda állni a

És természetesen Havi-hegy...

Havi-hegy gyerekkorom legszebb álma közé tartozott. Gyerekként, nem a legjobbak közé tartoztam. És egyszer édesanyám azt ígérte, hogy ha jó lesz, elviszlek Havihegyre. Gyalog indultunk el, édesanyám kezembe adta azt a kis kavicsot a hagyománynak megfelelően és ott tettük le a kereszt tövében. És az első alkalommal, amikor Havi-hegyre jöttünk, nem tud-

Tervek?

Amíg élek, remélek. Ebben a korban már az ember... de egyet szeretnék, utolsó pillanatig szolgálni. Ha jön a szenvedés ideje, akkor a szenvedést elfogadni, úgy ahogyan tanítottam, ahogyan prédikáltam.

A papi élet boldog pillanatai...

Legnagyobb boldogság számomra, a héten egyszer a hitoktatónó végiglá-

gyászolók mellé és vigasztalni őket. Igyekeztem a sírókkal sírni és az örvendezőkkel örvendezni. Itt a Piuszban egy nagyon jó közösség van, akikre lehet számítani, Rózsafűzér Társulat, Mária Légió, számtalan zarándoklatot szervezünk. Ezért külön hálát szeretnék adni. Az évek folyamán a jó hívekkel karöltve sikerült nem csak a lelkeket építgetni, hanem templomokat tatarozni (Görcsöny, Pécs-Szabolcs), felújítani (Kocsola, Havihegy), vagy építeni. (Kökény) Amikor közösségek egymásra találhatnak, imádságban összeforognak, akár Havihegyen, akár búcsújáró helyeken, hogy ismerjék fel egymást, hogy tudjanak egymásról ennek a nagy közösségnek, az egyháznak a tagjai. Külön kegyelemnek tartom, hogy tíz évig csak söpörtem, kántorkodtam, vágyakozva néztem az oltárra. Nem kezdhettem katedrán, nem lett meg a doktori disszertációm, ezekből a dolgokból nem lett semmi, de emberközelségben tudtam maradni.

tunk bemenni, mert a misét előző nap már megtartották. Első alkalommal, örökké emlékezetes marad számomra: először a kulcslyukon keresztül láttam meg a Havasboldogasszony képét. Az ötven évből huszonnyolc év a Havihegy szolgálatában, amit nem tudok elégszer megköszönni a Jó Istennek, azt a sok kegyelmet, amit minden gyarlóságom ellenére próbálok ott közvetíteni. Aki egyszer megbarátkozik azzal a Mária képpel, nem tudja feledni: féltő, kicsit gondterhelt Mária, de egy kicsit távolba elmerengő arcot is láthat például az oratóriumból rátekintve, varázslatos. És a karjaiban ülő csintalan kicsi Jézus, ahogyan édesanyja két kezével szorítja. Hány és hány embert mentett meg ez a két anyai kar. Ez a drága tekintet.

Mit üzen a fiatal papoknak?

A fiatal papok tanuljanak meg imádkozni és nagyon bizakodni. Akkor akármi zajlik is, fönt is, lent is, azon a helyen, ahol rákérdeztél, hogy mi a varázsa.

togatja a betegeket. Amikor én megyek, akkor gyóntatásra, áldoztatásra kerül sor. Úgy megyek be a kórtermekbe, mint akiben nem a halálmadarat látják, hanem azt aki segít az átlépésben. Ezek életem legszebb és legtitokzatosabb pillanatai.

És az a bizonyos papi jelmondat...

Az újmisé szentképemet annak idején még kézzel írták meg. „Mester követlek téged, bárhova mégy.” (Mt 8,19) Az ötven év alatt nagyon sok minden történt, nagyon sok helyre kellett a Mestert követni és én hiszem, hogy minden utamon velem volt, igyekeztem mindenütt Vele lenni.

Sándor atya pappászentelésének 50. évfordulója alkalmából Püspök atya, paptestvérei, lelki családja, munkatársai, segítői, az évek alatt gondjára bízott hívek közössége, hálás szívvel osztozik az ünneplő áldozópap örömeiben és az Isten áldását kéri életére és munkájára! •